

13 barn föddes år 1730, varav 8 var pojkar och 5 flickor.
7 äktenskap ingicks och 9 avled. Bland de döda var endast 2 minderåriga.
Bland de döda kan nämnas rusthållaren Bengt Nils i Fyrby 74 år gammal och
ålderstigna änkan Maria Månsdotter i Fattigstugan, 98 år gammal.
Den sistnämnda är en av de äldsta som levt i Täby.

Bland ryttarna och båtsmännen skedde ingen ändring.

Detta år skänkte fru Anna Charlotta Hedestierna i testamente efter sin man
landsfiskalen Caleén till kyrkan bl.a. ett kläde till kalken med guld i alla
fyra hörnen.

Tyvårr blev detta antänt av julljusen på juldagen och brändes upp, enligt
en anteckning i kyrkoboken.

Vid sockenstämmans protokoll, vilken stämma var kyrkoherde Johan Collanders
sista i Täby, förekom de vanliga ärendena om kyrkohjälp, fattigas underhåll
och om bänkrumslegan samt vem som skulle hålla med julljus till julottan.
Detta år var det kyrkvärden Nils i Brunneby som lovade detta.

Ett beslut fattades dock.

Nämligen, att den hittills vanliga brudstugugången, icke i fortsättningen
skulle ske.

Sedan att följa bruden till sängen upphörde alltså.

Från häradstingets protokoll detta år, kan följande nämnas:

Gästgivarna Knut och Gustaf Jonssöner i Fristad hade stämt sin avlidna brors
änka Kerstin Bengtsdotter - hon kommer att förekomma flera gånger i framtiden-
för att med våld och hjälp av sina drängar, stulit tre lass ved från gäst-
givaregården vedbacke.

Twisten löstes så småningom, att Knut och Gustaf löste ut sin svägerska från
andelen i gästgivaregården med 120 daler silvermynt.

Samtidigt fick bröderna igenom sin begäran om förbud, att hugga något på
gästgivaregårdens tillhörande skog mot ett vite av 10 daler silvermynt.

Rusthållaren Bengt Nilsson i Fyrby, han före sin död, anklaga Johan Nilsson
i Nybble, för att Johan inte ville underhålla eller uppsätta gärdesgård mel-
lan Rappsala utjord och Nybbles ägor.

Johan Nilsson nekade med hänvisning till, att han inte visste, att den för-
fallna gärdesgården låg på hans sida av gränsen.

Kronolänsman Anders Andersson tillsammans med två nämndemän i parterna när-
varo fick utstaka gränsen mellan hemmanen och noga anteckna, vad parterna
kommit överens om och gärdesgårdens underhåll.

Länsmannen Anders Andersson anklagade efter kyrkoherden Collanders angivande,
bonden Lars Olofsson i Täby samt hans hustru Elin Jonsdotter och moder Maria
Svensdotter för ogudligt leverne.

Maria Svensdotter skulle fört ett oskickligt leverne med eder och svomdomar,
främst mot sin svärdotter, men även över sin son.

Ord hade ord och garnnarna hade klagat hos kyrkoherden, som trots flera för-
sök, ej förmått familjen till sämja.

Flera vittnen hördes, som enstämmigt påtalade Maria Svensdotters trätvilja,
inte bara nu utan även mot sin avlidne mans tid, eller över 20 år.

Tingsrätten fann Lars Olofsson och hustru Elin Jonsdotter befriade från böter, men Maria Svendsdotter skulle en söndag sitta i stocken utanför Tåby kyrkas kyrkodörr.

Alla parterna förmanades allvarligt till beskedlighet mot varandra.

I november månad föregående år hade brand utbrutit i Tåby by, så att flera fähus och uthus blev i aska lagda.

Nu anklagades bonden Nils Larssons hustru Maria Nilsson och dotter Annicka Nilsson för oansvarighet.

Utredningen visade, att Annicka i ottan gått till fähuset för att skäkta lin. Med sig hade hon också pigan Kerstin Jacobsdotter.

Med sig hade de då haft en lykta med ett brinnande ljus i.

När ljuset nästan hade brunnit ut, kom modern hustru Maria, ner till fähuset med ett nytt ljus.

Modern hade bett Annicka, som hade mindre händer än modern, att byta ljuset. Vilket hon också försökte, men när hon brände sig, tappade hon ljuset ner i halmen och brand uppstod.

De försökte släcka elden, men när det fanns gäss i fähuset, hade de genom sitt flaxande i stället spritt elden.

Genom branden hade hela fähuset liksom grannarna Lars Olofssons och Anders Johanssons fähus och uthus blivit nedbränd.

Hela det nedbrända värderades till 182 daler silvermynt med lösöre och gröda. Dessa kvinnfolk var ej mäktiga att betala utom en litend el, som de hade kunnat betala till Lars Olofsson medan Anders Johansson eftergivit sin fordran. Hustru Maria och dottern Annicka dömdes till 8 dagars fängelse på vatten och bröd i Linköpings slott för detat, att de umgåtts så slarvigt med elden, medan pigan Kersin gick fri från straff.

Vid nästkommande ting togs skedeersättningen till prövning, främst på landshövding Wrangels begäran. Han ägde de nedbrända husen.

Efter ytterligare besiktning bedömdes skadorna till sammanlagt 143 daler 14 öre silvermynt för Lars Olofsson och Anders Johansson tillsammans.

Denna summa skulle utgå ur Björkekinds, Lösing och Östkindes häraders brandstod och ersättas med 17 öre silvermynt från varje helt hemman inom dessa härader.

Till Nils Larsson kunde ingen brandstod utgå, då hans folk var orsaken till eldens utbrott.

Vid Mems säteri skedde upprustning i och med lagmannen Daniel Sparrskiöld övertog ägandeskapet.

Flera torp byggdes och torpare antogs, det byggdes ett tegelbruk där tegelmästare och tegeldrängar anställdes.

Många pigor och drängar anställdes vid säteriet, som legat idvala någar år, och det fanns en tanke att där uppföra en krog, men det är tveksamt om det verkställdes.